

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 228.640 van 6 oktober 2014
in de zaak A. 211.956/XIV-35.546**

In zake :

1. Mick VERBANDT
2. de LANDELIJKE BEDIENDENCENTRALE-NATIONAAL
VERBOND VAN KADERPERSONEEL (LBC-NVK)
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Jan Buelens en Enrico De Simone
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Broederminstraat 38
bij wie woonplaats wordt gekozen

3. Nadezda METSELAAR
4. de BOND DER BEDIENDEN,
TECHNICI en KADERLEDEN VAN BELGIË (BBTK)
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Annick Vermoortele
kantoor houdend te 1540 Herne
Ekkelenberg 36
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van werk
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Marijke Van Reybrouck
kantoor houdend te 1170 Brussel
Vorstlaan 36
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij :

de STAD KORTRIJK
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Dirk Van Heuven en Leandra Decuyper
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
President Kennedypark 6/24
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 17 maart 2014, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het ministerieel besluit van de minister van werk van 10 januari 2014 ‘tot vaststelling van de plaatsen erkend als toeristisch centrum in uitvoering van het koninklijk besluit van 9 mei 2007 betreffende de tewerkstelling op zondag in kleinhandelszaken en kapperssalons gevestigd in badplaatsen, luchtkuuroorden en toeristische centra’.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

De stad Kortrijk heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

Met toepassing van artikel 90, § 1, vierde lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, is de zaak verwezen naar een kamer met drie leden.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 september 2014 om 10.30 uur.

Staatsraad Daniël Moons heeft verslag uitgebracht.

Advocaten Jan Buelens en Enrico De Simone, die verschijnen voor de eerste en de tweede verzoekende partij, advocaat Annick Vermoortele, die verschijnt voor de derde en de vierde verzoekende partij, advocaat Vincent

Noelmans, die *loco* advocaat Marijke Van Reybrouck verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Dirk Van Heuven, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 23 oktober 2013 dient het college van burgemeester en schepenen van de stad Kortrijk bij de minister van werk een aanvraag in om het centrum van Kortrijk te laten erkennen als toeristisch centrum in de zin van artikel 14, § 2, van de arbeidswet van 16 maart 1971 en het koninklijk besluit van 9 mei 2007 ‘betreffende de tewerkstelling op zondag in kleinhandelszaken en kapperssalons gevestigd in badplaatsen, luchtkuuroorden en toeristische centra’.

3.2. Op 5 december 2013 verleent de algemene directie individuele arbeidsbetrekkingen van de federale overheidsdienst werkgelegenheid, arbeid en sociaal overleg een gunstig advies.

3.3. Op 10 januari 2014 neemt de minister van werk het besluit waarbij “wordt erkend als toeristisch centrum, het gedeelte van het grondgebied van de stad Kortrijk dat zich bevindt binnen de perimeter die wordt afgebakend door de kleine ring R36”.

Dit is het bestreden besluit.

3.4. De stad Kortrijk heeft eveneens een aanvraag ingediend om het centrum te erkennen als toeristisch centrum bij toepassing van het koninklijk besluit van 16 juni 2009 ‘tot uitvoering van artikel 17, tweede lid, van de wet van 10 november 2006 betreffende de openingsuren in handel, ambacht en dienstverlening’. Die erkenning werd verleend bij besluit van de minister van kmo’s en zelfstandigen van 31 januari 2014. Tegen dit besluit werd door de eerste twee verzoekende partijen eveneens een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing ingediend (zaak A. 212.283/XIV-35.601).

IV. Tussenkoms

4. De stad Kortrijk blijkt voordeel te halen uit het bestreden besluit en heeft er belang bij dat de vordering wordt afgewezen. Bijgevolg moet haar verzoek worden ingewilligd.

V. Ontvankelijkheid van de vordering

5. De verwerende en de tussenkomende partijen betwisten de ontvankelijkheid van de vordering.

6. Vooralsnog bestaat er geen noodzaak om over de opgeworpen ontvankelijkheidsexcepties uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over de opgeworpen excepties zou alleen nodig zijn indien zou komen vast te staan dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

VI. Schorsingsvoorwaarden

7. Krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel

wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

VII. Spoedeisendheid

Standpunt van de verzoekende partijen

8. De verzoekende partijen voeren aan dat de spoedeisendheid van de vordering steun vindt in het feit dat het bestreden besluit een directe en zware impact zal hebben op het gezinsleven van de eerste en de derde verzoekende partij en van veel betrokken leden (Kortrijks winkelpersoneel) van de tweede en de vierde verzoekende partij. De vernietiging van dat besluit zal te lang op zich laten wachten om die impact te voorkomen en zou die impact ook niet ongedaan kunnen maken. Zij wijzen op het belang van een gezond evenwicht tussen werken en vrije tijd en een vast en gezond ritme ter zake. Wat dit laatste punt betreft merken de verzoekende partijen op dat de invoering van zondagswerk er voor zal zorgen dat de werkweek nog flexibeler en stressender wordt, met alle gezondheidsrisico's vandien. Derde verzoekster merkt op dat het op haar toepasselijke arbeidsreglement nu reeds zondagswerk toelaat en dat, aangezien er onder haar paritair comité geen verplichting bestaat tot het betalen van overloon voor werk op zondag, haar werkgever waarschijnlijk maximaal van het zondagswerk gebruik zal maken. De verzoekende partijen besluiten dat uiteraard ook dergelijke gezondheidsrisico's maken dat de vordering spoedeisend is.

Tot slot voeren de verzoekende partijen aan dat het bestreden besluit hun positie verzwakt die zij innemen in het collectief onderhandelen. Zij zullen immers verplicht worden te onderhandelen over een materie die voorheen niet ter discussie stond. Aldus kan de werkgever gebruik maken van het feit dat de verwerende partij hem de mogelijkheid biedt werknemers op een uiterst flexibele wijze in te zetten.

Beoordeling

9. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State moet het verzoekschrift “een uiteenzetting van de feiten [bevatten] die, volgens de indiener ervan, de spoedeisendheid verantwoorden die ter ondersteuning van dit verzoekschrift wordt ingeroepen”. Hetzelfde is te lezen in artikel 8, 4°, van het procedurereglement kort geding van 5 december 1991. Dit houdt in dat het aan verzoeker toekomt aan de zaak eigen, specifieke gegevens bij te brengen die *in concreto* aantonen dat de zaak spoedeisend is, gelet op de gevolgen van een - voortdurende - tenuitvoerlegging van het bestreden besluit.

Voorts kan luidens artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, een vordering tot schorsing worden gevorderd “op elk moment” en dus niet meer, zoals in de voorheen bestaande regelgeving, noodzakelijk in een enig verzoekschrift samen met de vernietiging. Met deze regeling heeft de wetgever precies de situaties willen verlaten waarbij “geen enkele bijzondere gebeurtenis vereist dat de Raad van State zich bij spoedeisendheid over de zaak die haar wordt voorgelegd uitspreekt” (memorie van toelichting, *Parl. St. Senaat*, 2012-13, nr. 5-227/1, 4). De spoedeisendheid “zal worden vastgesteld wanneer de verzoeker het resultaat van [de] procedure [ten gronde] niet kan afwachten om zijn beslissing te verkrijgen, op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl. St. Senaat*, 2012-13, nr. 5-227/1, 13). Bovendien mag een nieuwe vordering worden ingediend, indien die steunt op nieuwe elementen die de spoedeisendheid van deze vordering rechtvaardigen (artikel 17, § 2, derde lid, gecoördineerde wetten op de Raad van State).

Uit wat voorafgaat volgt, dat niet zal volstaan te stellen dat de doorlooptijd van een annulatieprocedure te lang duurt of dat het resultaat van een annulatieprocedure niet kan worden afgewacht.

10. De eerste en de derde verzoekende partij beperken zich ertoe te stellen dat het bestreden besluit “een directe en zware impact zal hebben op [hun] gezinsleven in de brede zin [van] het woord”, inzonderheid doordat dit besluit ervoor zal zorgen dat de werkweek nog flexibeler en stressender zal worden, met alle gezondheidsrisico’s van dien. Los van de vaststelling dat deze partijen zich ter zake beperken tot algemeenheden, verduidelijken zij niet *in concreto* waarom de concrete impact op hun persoonlijke leefsituatie van - bijkomende - zondagsopeningen die op grond van het bestreden besluit mogelijk worden, van dien aard is dat zij het resultaat van de procedure te gronde hierdoor niet kunnen afwachten. Dit klemmt te dezen des te meer, daar op heden geenszins blijkt welke de concrete omvang is of zal zijn van de invulling door de werkgevers van de verzoekende partijen van de mogelijkheid tot zondagswerk, noch of het de intentie is van die werkgevers om hiervan gebruik te maken. Alvast blijkt uit het debat dat tot op heden geen enkele winkel of handelszaak in Kortrijk gebruik maakt van de mogelijkheden die het bestreden besluit biedt, noch dat de werkgevers van de eerste en de tweede verzoekende partij gebruik zullen maken van de mogelijkheid om hun personeel systematisch op zondag tewerk te stellen. De vrees voor “een directe en zware impact” op het gezinsleven van deze verzoekende partijen door de vereiste flexibiliteit komt de Raad van State in deze stand van het geding derhalve hoe dan ook als voorbarig voor. De Raad van State bedenkt hierbij dat deze verzoekende partijen eraan voorbij lijken te gaan dat, zoals hiervoor is uiteengezet, luidens artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, een vordering tot schorsing kan worden aanhangig gemaakt “op elk moment” en dus niet meer, zoals in de voorheen bestaande regelgeving, noodzakelijk in een enig verzoekschrift samen met de nietigverklaring.

In de mate dat de tweede en de vierde verzoekende partij zich beroepen op de impact op het gezinsleven van “veel betrokken leden”, zetten zij niet uiteen in welke mate dit voor hen onherroepelijk schadelijke gevolgen veroorzaakt. Tot slot volstaat de enkele bewering van de verzoekende partijen dat het bestreden besluit hun positie in het collectief onderhandelingsproces zou verzwakken, zonder enige nadere illustratie of “bijzondere gebeurtenis” en zonder

ook maar enig licht te doen schijnen op de onherroepelijke schadelijke gevolgen hiervan, niet om de spoedeisendheid aan te tonen.

Uit wat voorafgaat, volgt dat de verzoekende partijen geenszins aantonen het resultaat van het annulatieberoep niet te kunnen afwachten.

Conclusie

11. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

BESLISSING

1. Het verzoek van de stad Kortrijk tot tussenkomst in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

2. De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zes oktober tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Carlo Adams,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques